

Edebiyat Defteri

Ozanca -Yazıları-

Oluřturulma Tarihi:
1 Kasım 2022 Salı

Yayınlayan:
Edebiyatdefteri.Com
Türkiye'nin Kültür ve Sanat Platformu

ATATÜRK'Ü ANARKEN

Bugün, ülkemizin ve ulusumuzun kurtarıcısı, Cumhuriyetimizin ve devletimizin kurucusu Ulu Önderimiz Atatürk'ü; ebediyete intikalinin altmış dokuzuncu yılında bir kez

daha en derin saygılarımızla ve giderek artan büyük bir özlemlerle anıyoruz.

Yedi bin yıl önce Orta Asya bozkırlarında tarih sahnesine çıkarak büyük devletler kuran, Ta Orhun'dan Tuna'ya asırlarca at koşturan, tarihin akışına yön veren ve tarih sayfalarını şanlı zaferlerle onurlandıran Türk Ulusu; Birinci Dünya Savaşının öncesinde ve sonrasında, tarih girdabında yok edilme tehlikesiyle karşı karşıya bırakılmıştır.

Yıllarca süren savaşlar.Yorgun,bitkin ve yoksul düşmüş bir ulus..Düşmanlar tarafından

Dört bir yandan işgal altına girmiş bir ülke.Yer yer, işgalcilerle işbirliği yaparak, yüz yıllarca birlikte yaşadığı ulusun insanlarına ihanet eden ve katliam uygulayan Ermeni ve Rum azınlıklarının ayaklanmaları..

İşte bu koşullar içerisinde, Türk Ulusuna güvenerek yola çıkan, tüm ulusu etrafında toplayarak,ulusça kurtuluş savaşı

dediğimiz efsanevi bir destanı yaşayarak,Türk'ün en büyük zaferini tarihe yazdıran Türk'ün son başbuğu ulu önderimiz Atatürk, Büyük Cihan İmpara- torluğunun külleri üzerinde yepyeni bir devletin kurulmasını sağlamıştır.

Kurduğu cumhuriyeti sayısız inkılaplarla, sağlam temellere oturtmuştur. O'nun bu büyük başarıları elde etmesinde en önemli etken, Türk Ulusunun özelliklerini ilk kez ortaya koyan, geniş tarih bilgisine ve sağlam bir Türk kültürüne

ve çok yönlü kişiliğe sahip

deha olmasıdır.

Türk inkılabı, düşünce ve ideal yönüyle Atatürkçülük olarak ifade edilir. Türk Ulusunun,bu gün ve gelecekte tam bağımsızlığa,huzur ve refaha sahip olması,devletin millet

Egemenliği ilkesi üzerine dayandırılması, aklın ve bilimin öncülüğünde Türk kültürünün çağdaş uygarlık düzeyinin üzerine çıkarılması amacıyla temel esasları, Atatürk tarafından belirtilen,devlet yaşamına,düşünce

yaşamına,ekonomik yaşama ve toplumun temel kurumlarına ilişkin gerçekçi düşünceler ve ilkeler,Atatürkçülük kavramını oluşturur.

Atatürkçülük, Türk ulusunun kültürüne ve uygarlığına dayanan, birbirini destekleyen

İlkeler ve düşünceler topluluğudur.

Tarihte eşine rastlanmamış, büyük komutan ve devlet adamı Mustafa Kemal Atatürk'ün temel ilkeleri;

Cumhuriyetçilik, milliyetçilik,halkçılık,devletçilik,inkılapçılık,laiklik,Türkiye cumhuriyetinin üzerine oturtulduğu en önemli temel taşlarıdır.

Kurduğu Türkiye Cumhuriyeti, dünya durdukça sonsuza dek yaşayacaktır. Atatürk adı, ebediyete akıp giden asırlarda daha da büyüyerek çağların ötesine aşacaktır.

Türk Ulusu, dün olduğu gibi bu gün de, O'nun düşünceleri etrafında el ele bir araya gelerek her türlü olumsuzluklar karşısında tüm zorlukları aşmasını bilecektir.

Ne mutlu, O'nun kutsal emanetlerine sahip çıkanlara! Bu topraklar üzerinde özgürce yaşayarak Türküm diyebilenlere.

Bayram Ali BAYRAM

DAĞIN GEDİĞİNDEN GÖRÜNEN OKUL

Korkusuz korkusuz gezdiğim dağlar,
Karanlık çökerken bir hoş oluyor.
Pınarından soğuk suyunu içen,
Ta ölünceye dek sarhoş oluyor.

Dağların doruklarında kar,
Yamaçlarında bahar,
Ardında hasret var....

.....
Dağlar,göklere yükselir birden bire.Karadeniz'i selamlar bulutların altından.Köpüklü dalgalar geçmiş zamanı anlatır dağların doruklarına.Takalar geçer ay yıldızlı al bayraklarla gelin gibi süslenmiş... Sonra kaybolur birden sislerin arasında.

Irmaklar çağlar cennet yeşili vadilerinden.Hırçın suları,savrula savrula akar Karadeniz'e doğru.

Gün ışığı sabahı beklemeden vurur dağların tepelerine.Her sabahla birlikte yaşamın yeniden başladığını anlatır akıp giden zamana.

Yaşam bazen bıçak sırtındadır.Ölümler yaşam arasında incecik bir çizgi vardır.İkisinin arasında gidip gelirsiniz.Yaşama tutunmayı başarabilirseniz ufuklar geleceğe doğru açılır.Bu süreçte yolunuza inanılmaz engeller çıkar.İnişli çıkışlı yaşam yolunu başarılı bir biçimde tamamlayabilirseniz,dönüp geriye bakmaya gerek duymazsınız.Yaşadığınız zaman dilimi size çok uzun gelir ve mutluluğu yakalarsınız.Yaşam yolunun zorluklarına katlanmazsanız,o süreç sizin için bir anlam taşımaz."İşte geldik,gidiyoruz."diyerek serzenişte bulunursunuz.

Köyler serpilmiş dağların yamaçlarına,
Çok uzaklardan göz kırpan yıldızlar gibi.
Çık dağların doruğuna hele bir bak,
İçin ısınır karakışın ayazında...

Öğretmendim Çatalkaya Köyünde,
Çaresiz kalmıştım kar yollarımı kestiğinde.
Elmalı Köyünde doktordum...!
Bebeleri yaşama döndüren...
Harşit Çayı geçide kapandığında.
Umut ekmişim umutsuzluğun üzerine...

Turnalarla paylaşmışım sıla özlemimi,
Yaşamadım yalnızlığın kahredici sıkıntısını.
Hep sılayı yaşadım gurbette,
Yıldızlar kadar uzaktaydı benden,
Hemencecik ulaşırdım, ellerimi uzattığımda...

Yitik sevda koymuştum adını düşlerimin,
Destansı bir yaşamla akarken zaman;
Koşmuşum ardı sıra...
Birlikte yaşarken sevinci,üzüntüyü;
İlmek ilmek sevgiyi dokumuşum yüreklere...

Tohumlar ekdim,güneş yanığından kavrulmuş
Bakır renkli kıraç topraklara.
Sulamışım yüreğimden süzülerek çağlayan
Abıhayat ırmağının sularıyla...

Bir de baktım ki
Çimlenen tohumlar fidan olmuş,
Fidanlar ağaç,
Meyveye durmuş ağaçlar;
Baharla birlikte.
Ufukta yaz var günlük güneşlik,
Ufukta yeşeren umut....

Sonbaharın ortalarıydı.Sarıç Dağının üzerine yağın karın ayazı sabahın erken saatlerinde Harşit vadisine doğru vurdukça insanın yüzünü yakıyordu.Köpüklü köpüklü çağlayan Harşit çayının,çağiltısı, vadinin yamaçlarından yankılanarak uğultuya dönüşüyordu.

Bir yol başlatılmıştı Çifte köprülerden ta bin dokuz yüz altmış üçlerden.Otuzbıroğlu Hüseyin'in imece usulüyle başlattığı bir yoldu.Kürtün köylerine yol yapılması için atılan ilk tarihi adımdı.

Öğretmenlik görevime 1966 Temmuz sonunda Çatalkaya, diğer adıyla Kızılçukur köyünde başladım.Bir yıllık görev süresinin sonunda ağır bir akciğer hastalığı ile karşı karşıya kaldım. Umutla umutsuzluk arasında yaşam savaşı vermeye başladım.Bu nedenle uzun süre İstanbul Validebağ sanatoryumunda tedavi gördükten sonra sağlığıma kavuştum.Türkiye'nin her yerinde öğretmenlik yapabilir diye bir heyet raporu çıkardılar.Böylece yeniden görev almak için bakanlığa baş vuruda bulundum. Dağ ve orman havasının sağlığım için yararlı olacağını da düşünerek tayinimin Elmalı köyüne yapılmasını istedim.1968 Yılıının Ekim ayının ilk haftasında Elmalı köyü öğretmeni olarak görevlendirildim. .

Elmalı köyü,Yukarı Kürtün dağlarının sivri den doruğunun yamacında kurulmuş,birbirinden uzak,iki mahalleden oluşan,kartal yuvasını andıran küçücük bir köydü.

Çifte köprülerden başlayan yol, Çencik suyunda,yalçın kayalıkların geçit vermediği yerde aniden bitmişti.Yolun bitiminde katırlarıyla birkaç kişi bekliyordu.

Beni görünce dikkatli dikkatli bakmaya başladılar.

-Selamun aleyküm diyerek selam verdim. Hep birlikte aleykümselam,dediler.

İçlerinden en yaşlı olanı sordu:

-Oğul yolculuk böyle nereye?

-Elmalı köyüne,der demez şaşkın şaşkın bakiştılar...

- Herhalde yabancısın,köyde kimlere gidiyorsun;diye sordu orta yaşlı olan birisi.

--Ben öğretmenim,Elmalı köyüne tayinim çıktı,oraya gidiyorum,Harit köyündenim diye söyleyince orada sevinç dolu bir kargaşa yaşandı.Her biri beni ayrı ayrı kucakladılar.

- Siz burada kimi bekliyorsunuz? Diye sorum:

-Köyümüze Amerikan barakası tipi okul yapılacak,Gümüşhane'den teknisyenler gelecek,onları bekliyoruz,dediler. Bilal emmiyi yanıma yoldaş olarak verdiler.Elmalı köyüne gitmek üzere yola koyulduk.Köyün hemen altında Çerçür deresi akıyor,boz bulanık,deli fişek.Dere boyunca derin uçurumlardan geçen ince cılgı yol sarp kayaların dibinden yılan gibi kıvrıla kıvrıla yükseliyordu.

Birkaç saat gittikten sonra derenin kenarında azıklarımızı çıkararak karnımızı doyurduk.Derenin buz gibi suyundan avuç avuç içtik.

Bilal Emmi parmağıyla işaret ederek:

-Bak öğretmen Bey,şu karşiki karlı dağın eteğindeki köy,işte bizim köy...

Çerçür deresi boyunca sürdürdüğümüz yolculuğumuz bitmişti.Elmalı köyü yolu ayırımına gelmiştik.

Dimdik yokuşla başlayan patika yolu ağır ağır tırmanarak köye yaklaştık.Evlerin bacalarından çıkan duman kıvrıla kıvrıla yükseliyordu.Gökyüzünde süzülen boz kartallar,çam ormanlarının üzerinde dolanarak avlarını kolluyorlardı.

-işte burası bizim mahalle,Alantarla,şurası da bizim ev dedi Bilal emmi...

Bilal emminin evinde bir süre dinledikten sonra,okul temelini kazıldığı yere gitmek üzere ayrıldık.

-Okul şuraya yapılacak,köylüler hep orada şimdi.Bir de koç kesip kavurdular,teknisyenler gelince hep beraber yiyeceğiz,dedi.

İki mahalleye de aynı uzaklıkta olan Hıraca deresinin kenarındaki kayalıkların üzerini yarararak okul temeli kazmışlar,teknisyenlerin gelmesini bekliyorlardı.Her iki mahallenin insanların tamamı oradaydı.

Habersiz olarak Bilal emmiyle okul yerine gelmemiz sevinç yaratmıştı.Tanıştıktan sonra,okul yeri ile ilgili olarak konuşmaya başladık.

-Biraz üzüleceksiniz ama buraya okul yapılmasına izin vermezler çünkü,yerleşim yerlerine çok uzak.Çocukların oynayacağı alan yok.Bir çocuğun ayağı kaysa,uçuruma yuvarlanır,diye açıklamalarda bulundum.

Herkes önüne baktı.Üzölmüşlerdi. Hep birlikte,"Haklısın"dediler.Akşamın alaca karanlığı çökerken,güneşin Soğukoluk yaylasındaki kızılığı yavaş yavaş kayboluyordu.Ortada yanan ateşin alevi vadinin içini adeta aydınlatıyordu.

Teknisyenleri almaya giden katırcılar,yalnız geldiler.Başları önlerine eğik ve üzgündüler. Büyük bir kara kazanda kavrulmuş koç kavurmasını hep birlikte yedikten sonra oradan ayrıldık.

O akşam muhtar Salih dayının evinde toplandık.Tarifsiz bir sevinç içinde olan,yüzleri bakır renkli,iri gözlü,çocuklar öğretmenlerini görmek için gelmişlerdi. Her birini tek tek kucakladım.

Gecenin ilerleyen saatlerine kadar konuştuk.Muhtarın kullanmadığı eski evini,yeni okul yapıncaya kadar ufak bir tadilatla kullanmaya karar verdik.

Elmalı köyündeki, ilk günüm, Akçal üzerinden kırmızı bir iz bırakarak yükselen güneşin doğuşunu izlemek oldu.Uzaklarda, sislerin altında Zigana dağları bütün heybetiyle sıralanıyordu.Çam kokulu orman havası ile yaylanın serin havası her nefes alışta insana yaşam sunuyordu.

Marangoz İsmail usta bir iki gün içinde gerekli tadilatı yaparak eski evi eğitim ve öğretim yapılabilecek hale getirdi.Köyden sağlanan tahtalar kullanılarak sıraları ve yazı tahtasını yaptık.

Altmış üç öğrenciyle okulu öğretime açtık.Köydeki değişikliğin sevinci herkesin yüzünden okunuyordu.

Ekim ayının sonuna doğru kaymakamla ilköğretim müdürü katırların sırtında, okul yeri belirlemek üzere köye geldiler.Her iki mahallenin insanları okulun kendi mahallelerine yapılmasını istiyorlardı.Bu yüzden anlaşma sağlanamadan,kaymakam ve ilköğretim müdürü köyden ayrıldılar.

O günün akşamında muhtarın odasında mahalle halkıyla toplandık.Herkes üzgündü.

-Arkadaşlar, bu işin bir kolayı var,diye söze başladığımda sessizlik birden bire bozuldu.

-Ne diyeceksin öğretmen bey,dediler.

-Köyümüz orman köyü.Aranızda hızarıcı var,taş duvar ustası var.Yaptığınız demircilikten de beş on kuruş kazanıyorsunuz..Hep beraber bu okulu birlikte buraya kendimiz yapalım,der demez:

Domaoğlu Topal Mustafa sağlam bacağının üzerinde dimdik doğrularak:

-Aha benden yüz lira diyerek cebinden çıkardığı yüz lirayı masanın üzerine elini sert bir şekilde vurarak bıraktı.
-Köyün en yaşlılarından olan Mehmet emmi,elini çenesine götürerek sakalını sıvazladıktan sonra,ben de mezarlığın başındaki tarlamı vakıf olarak veriyorum dedi.
Hüzün,yerini büyük bir sevince bırakmıştı.O akşam paralar topladı.Ertesi gün,köy ihtiyar heyeti üyelerinden Yakup Taşkın ve İbrahim Ataç'ı tek derslikli okul projesi için kaymakamlığa gönderdik.
Gün bitiminde proje geldi.Sabahı beklemeden,lüks lambalarının ışığında okulun temelini kazmaya başladılar.Bayram coşkusu içerisinde temel iki günde kazıldı.
Mursal köyünden Kemeñçecinin Ahmet Usta birkaç gün içinde okulun duvarlarını ördü. 1969-1970 Öğretim yılına kadar okulun inşaatı tamamlandı.
1969 Eylül ayı sonunda yeni okulumuzu törenle eğitim ve öğretime açacaktık.22 Eylül günü üç jandarma ile bir onbaşı köye gelir.Soruşturmam olduğunu,savcılık tarafından ifadeye çağrıldığımı,bildirirler.Jandarmalarla sohbet ederek beş altı saatlik bir yolculuktan sonra bucak merkezindeki karakola ulaştık.Karakol komutanı Mehmet Çavuş,iki jandarma refakatinde bir odun kamyonunun üzerinde beni ilçeye gönderdi.O geceyi ilçe jandarma karakolunda geçirdim.Bir askerin söylediği türküyü hiç unutmam."Saçım uzun,ben bu saçı satarım.Adapazarı'na mektup atarım"
Hüzünlü bir türküydü....

Sene 1969

Mevsim sonbahar.

Torulu'n içinden,

Sararan yaprakları sürükleyerek

Harşit akar...

Harşit'in karşısı kale,

Önünden Harşit akar...

Kalenin burcunda özgürlük,

Kale,Torul hapishanesine bakar.

Kalenin üzerinden kuşlar uçar.

Çıkar yücesine deli gönlüm uçar....

Ben uçamamam

Gayri bağlamışlar kanadımı kolumu,

yüreğim tutsak

Ceviz kabuğunun içinde.....

Yer yuvarlağı,

Bir ceviz kabuğu kadar küçük.

İçinde yüreğim atar.

Yıllarca,

Nasırlı ayağımın

Karlı dağları aşmak için

Taşlı yolları tepmesi gibi...

Politikanın tutsak aldığı savcı tutuklama kararı çıkarttı.Bir hafta tutuklu kaldıktan sonra serbest bırakıldım.Ekim ayının birinci günü yeni okulumuzu eğitim ve öğretime açtık.

Artık yaşam bir destan akışındaydı.sevincimiz,hüznümüz birdi.

Nice günlerimiz geçti birlikte...Ben onların doktoru,avukatı,radyo ve saat tamircisiydim.

Ne zaman tayin yaptırıp gideceğim dediğimde,Domaoğlu Topal Mustafa:

-Arkadaş bizi bırakıp gidemezsin,biz aynı derenin balığıyız,derdi.

Altı yıl sonra Sakarya'ya tayin yaptırdım.1975 yılının Mayısında bir mektup aldım.Okuduktan sonra dünya başıma yıkıldı,tutamadığım gözyaşlarım şakaklarımdan süzülüyordu.Mektupta şunlar yazıyordu:"Domaoğlu Topal Mustafa,oğlu Ali ile tarlanın etrafına tel çekmek için kazık çakarken,balyoz fırlatarak karnına vurdu,kalın bağırsağı parçalanmış,Trabzon Numune Hastanesinde öldü."

Dağlar,dağlar,ihtiyar dağlar...Top top ak bulutlar dolandır üzerinde ileri geri...Hangi dağın gediğinden baksan

Domaoğlu Topal Mustafa'nın okulu görünür.Okulun önünde Nazlı nazlı şanlı bayrağı dalgalanır.....

Domaoğlu Topal Mustafa'nın anısına....

KATIRCI SARI MUSA

Katırcı Sarı Musa,kiraz mevsimi geldiğinde sepetlere doldurduğu kirazları ,kuş uçmaz kervan geçmez köylere götürerek satardı.Yumuşak ses tonuyla,güler yüzlü oluşuyla herkes tarafından sevilirdi.Köyün altındaki dik taştan gözüktüğünde çocuklar sevinçle çığlık atıyorlardı:

-Musa dayı geliyor... Musa dayı geliyor...

Katırındaki sepetleri köy meydanına indirdikten sonra köylülerin gelmesini beklerken çocuklar etrafını sararlardı.Getirdiği kirazlardan ikişer,üçer tane vererek onları sevindirirdi.

Kış aylarında da köylere hamsi getirirdi.Bozulmasın diye üzerini karlarla kapatırdı.Peşin ya da veresiye verdikten sonra, köy altından geçen derenin kenarındaki kahvehanesine giderdi.Katırcı Sarı Musa kahvehaneye dönünceye kadar gelen yorgun yolculara on üç yaşındaki oğlu Yunus hizmet ederdi.Kahvehanesinde yok yoktu.Karanlığa kalanlar geceyi orada geçirirlerdi.

Üç derenin birleştiği yerdeydi kahvesi.Bir yandan kuş seslerini ve derelerin çağılısını dinlerken yudumlanan çayın tadı bir başka olurdu.Gecenin zifiri karanlığı çöktüğünde derenin çağılısına karışan çakal sesleri gecenin sessizliğini bozardı.

Katırcı sarı Musa'nın her günü birbirinden farksızdı. Uzak dağ köylerine gidenlerin yolu oradan geçtiği için Sarı Musa ile Oğlu Yunus'u tanımayan yoktu.

Dağ köylerine ulaşımı sağlamak için yapılmakta olan yol,yıllarca süren çalışmaların sonucunda ancak Kahve yanına kadar gelebilmişti.

Yukarı köylerden, ağaç çatkılar üzerinde köylülerin taşıdığı ağır hastalar,kötü doğum sonucu ağır ağır ölüme gitmekte olan kadınlar ya da kurşun yarası almış insanlar mutlaka oraya indirilirdi.Görevli olarak köylere giden jandarma devriyeleri,gidecekleri köylerle ilgili bilgi almak için sarı Musa'ya uğrarlardı.Birer bardak çaylarını içip ekme ve tahin helvalarını yedikten sonra yollarına devam ederlerdi.

Şubat ayının ortalarıydı.Gecenin geç saatlerinde genç iki yolcu gelir.Birisi on altı on yedi yaşlarında,diğeri de on dokuz yaşında.Ürkek ürkek kapıyı çalarlar.Sarı Musa kapıyı açtı:

-Yeğenim hoş geldiniz,diyerek onları karşıladı.O sırada Yunus uyuyordu.Gençlere çay ikram etti.

-Yeğenim açlık var mı, yiyecek bir şeyler vereyim mi? Dedi.

Yolcu gençler kuşkuyla bakışlarla çevreye göz gezdiriyorlardı.İçlerinden büyük olanı:

-Karnımız tok.Bize iki paket sigara ver,dedi.

Sarı Musa,bu gençlerin kim olduklarını anlamaya çalışıyordu.Birşey de soramıyordu.Yukarı köylerden birine gitmeye çalıştıklarını az çok tahmin edebiliyordu.

Bir süre iki genç birbirlerine ve Musa'ya anlamlı anlamlı baktılar.Sarı Musa da kuşkulanmaya başlamıştı.İçinden "Hayırdır inşallah" diyordu.Bir yandan da oğlu Yunus'u bir bahane ile uyandırmaya çalışıyordu.Yunus uyandı,gözlerini ovarak uykusuzluğu yenmeye uğraşırken gelenlerin kim olduklarını anlamaya çalışıyordu.

Zaman bir hayli ilerlemişti.sarı Musa:

- Size yatak seriyim yatın,dinlenin sabah olunca yolunuza devam edersiniz,dedi...

Her ikisi de,kalmayacaklarını,yollarına devam edeceklerini söylediler.

Sarı Musa:

-yeğenim bu saatte yola çıkılmaz,buralar ıssız yerler,kurdu olur,kuşu olur... Sabah olsun öyle giderseniz, zifiri karanlıkta Küte köprüsünü öteye geçmek çok zordur...

Gençlerden büyüğü ses tonunu yükselterek:

-Sana ne dayı bizim gidip gitmeyeceğimizden, o bizim meselemiz,diye cevap verdi.

Musa dayı ,eliyle bir an başını kaşdı,titreten ince kısık sesiyle:

-Tamam yeğenim,siz bilirsiniz....

Bir yandan da fark ettirmeden yan yan oğlu Yunus'a bakıyordu,karşı karşıya oldukları durumun farkına varabilmesi için.Babasının anlamlı bakışından bir şeylerin ters gittiğini anlayan Yunus,kahvenin kapısını süzüyordu arada bir...

Gençler önce birbirlerine baktılar.Büyüğü hafifçe başını öne doğru salladı şimdi der gibi.Her ikisi de aniden ellerindeki silahlarını çektiler.

Büyük olanı sert bir ses tonuyla:

-Paraları çıkar,hemen şuraya koy... Sigaraları da...

Sarı Musa şaşkındı:

-yeğenim biz de para ne gezer bu dağın başında...Hiç olmazsa şu sigaraları alın,diyerek olan sigaraları çıkararak önlerine koyar.

O sırada Yunus kapıya yönelerek kendisini dışarıya attı...Amacı,uzakta da olsa köyündeki insanlara haber vermektir. Panikleyen gençler,hızla arkasından koştular.Sarı Musa da çıktı arkalarından...Gecenin sessizliğini ürperten silah sesleriyle irkilerek:

"Oğlum...! oğlum...! Yunus'um diye sesi yankılanır ıssız derenin çevresindeki yamaçlardan.Sonra da Sarı Musa'ya çevirirler ellerindeki silahları.Kafasına bir el ateş ederek hızla gecenin karanlığına karışarak kaybolurlar.

Sabah olmuştu.Şubatın ayazı arı gibi haşlıyordu.Çevre köylerden ilçeye gitmekte olan ilk yolcular sabah namazıyla yola koyulmuşlardı.Kahve yanına geldiklerinde gördüklerine inanamadılar.Şaşkınlıkla çevreyi incelediler...Yusuf,iki derenin birleştiği yerde çağlayana doğru uzanır gibi yere düşmüştü.Göğsünden aldığı kurşunlarla yaşama veda

etmişti.Sarı Musa da kahveden ilçe yönüne giden yolun üzerinde yüzü üstü yatıyordu.
Yolcular,çevre köylere haber verdiler.Köylerde,kara haberi evden eve seslenerek duyurdular:

-Bu gece anarşistler Musa dayı ile oğlunu vurmuşlar...

Çevredeki köylerden gelen insanlar kısa sürede kahve yanını doldurdular.Köyden inen kızlarının,oğullarının ve akrabalarının ağıtları yürekleri dağılıyordu.Aradan saatler geçti.

Köye geldi,savcı,doktor,başçavuş,

Bir onbaşı,beş jandarma,bir katip....

İlk görenlerin ifadeleri alındıktan sonra,otopsi yapılarak ölüm nedenleri belirlenerek gerekli tutanaklar tutuldu.Cenazeler köylüler tarafından alınarak Kıranköy'deki evine çıkarıldı.Geriden gelen jandarma devriyeleri de çevrede incelemeler yaparak ip uçları aramaya başladılar.

Cenazeler toprağa verilmek üzereyken ortalıkta bir heyecan dalgası yükseldi:

-Anarşistler Gıranköy ormanına kaçmışlar,karda ayak izleri bulunmuş...!

Onlarca kişi Gıranköy ormanına doğru yola çıktılar.Ormanın girişindeki ayak izlerini takip etmeye başladılar.Bir yandan da jandarmalar aramayı sürdürüyorlardı.Ayak izleri,büyük bir çam ağacının dibinde son bulmuştu.İz sürenler,sessizce geri çekilerek ağaçların arkalarına gizlendiler.İçlerinden birisi yüksek sesle bağırdı:

-Ağaçta olduğunuzu biliyoruz,inin aşağı,teslim olun...!

Çam ağacına çıkmışlardı.Küçüğü biraz daha aşağıda,büyüğü de ağacın tepesine yakın yerde gizlenmişti.

Küçüğü korku dolu ağlamaklı bir sesle cevap verdi:

-Ben vurmadım,ağabeyim vurdu... der demez,

Ağacın tepesinde gizlenen genç silahını kendi kafasına doğrultarak ateşledi.Çam ağacının dallarının arasından kayar gibi yere düştü.Çevrede arama yapan jandarmalar hızla olay yerine geldiler.Ağaçtakini yakalayıp koruma altına alarak linç edilmekten kurtardılar.

Gençlerin kimliklerini araştırdıklarında ortaya çıkan gerçekler herkesi şaşkınlık içerisinde bırakmıştı:

"Kardeş olan iki gençten büyüğünün adı Halit,küçüğünün adı da Hikmet'ti.Uzun yıllar sonra annelerinin köyüne,dayılarına gidiyorlarmış.Babaları öldüğünde,ilçede askerlik şubesi başkanlığı yapan bir yüzbaşıyla evlenen anneleri çocuklarını da yanlarına alarak Elazığ'a gitmişti.Birisi on yedi,diğeri de on dokuz yaşına geldiğinde annelerinin yanından ayrılmışlardı..."

Mahkeme kısa ürede sonuçlandı.Yaş durumu da göz önünde bulundurularak az bir ceza ile kurtulan Hikmet,1973 yılında çıkarılan af sonucunda ceza evinden tahliye edildi.

Sarı Musa'nın oğulları Ahmet Göktürk ile Halil Göktürk, babalarının öldürülmesinin acısını bir türlü unutamıyorlardı.Cezaevinden çıkışından itibaren,Hikmet'i adım adım izlemeye başladılar.

Hikmet'in,bir yaz günü yine aynı yoldan dayısı Mehmet Naim'in yanına gitmek üzere yola çıktığını öğrenerek,babalarının öldürüldüğü yerin biraz daha ilerisinde pusu kurarak Hikmet'i kurşun yağmuruna tuttular.Hikmet,sekiz kurşun yarası alarak ölmüştü.

Ahmet ile Halil,mahkeme sonucunda,kan davası nedeniyle önce idam,sonra da ağırlaştırılmış müebbet cezasına çarptırıldılar.Aradan uzun yıllar geçti...Ahmet Göktürk,hapishanede akciğer kanserine yakalanmıştı. Cezaevinden çıktıktan sonra Bursa'da öldü.Halil Göktürk ise cezasını yıllar sonra tamamladı.Kendisi hayatta olsa bile, babası ve kardeşi öldürüldüğü gün ölmüştü....

ASTRONOT NİYAZİ BEY

Sabahın erken saatleriydi. Mart başları olmasına rağmen,kışın sert geçtiği ilçede hafif kar yağışı başlamıştı.İlçenin tek caddesi vardı. İnsanlar caddenin her iki kaldırımında toplanarak caddedeki adama bakıyorlardı.

Orta boylu,hafif kilolu,alın açık,kısacık sakallarına ak düşmeye başlayan adam kırk yaşlarındaydı.Ellerini iki kalçasının üzerine yapıştırarak sert adımlarla yürüyüş yapıyordu.

Hafif gülümseyerek gözlerini ileriye dikmiş,gür bir sesle “Arkadaşlar ilçemizde ihtiyat askerliği başlamıştır.” diye bağıyordu.Ayak seslerini herkes duyuyordu.Rap rap rap...

İzleyenler şaşkındı.Kalabalığın arasından sesler yükseliyordu.

-Yavu bu adam Niyazi bey değil mi?

Gülenler de oluyordu,üzülerek başını sağa sola sallayanlarda.

-yazık yazık, diyordu kimileri de.

Bazıları da gülmeyin arkadaşlar,insan ne oldum dememeli,ne olacağım demeli diye bir birlerine öğüt verir gibi konuşuyorlardı.Bir yandan da Niyazi beyi izliyorlardı.

Niyazi bey,kendi kendine komutlar vererek yürüyüşünü sürdürüyordu.

-Rahat,hazırol,uygun adım ileri marş...Sağa çark,sola çark..! Kıt'a dur...

Az sonra polis aracı siren çalarak olay yerine intikal etti.İlçe emniyet müdürü beş kişilik polis ekibinin başındaydı.Niyazi beyin yürüyüşünü bir süre izledikten sonra polislere dönerek:

-Müdahale etmeyin,bu siyasi bir protesto yürüyüşü değil.İzleyelim bakalım olay nasıl bitecek..

-Tamam amirim beklemedeyiz...

Bir süre sonra Niyazi bey,herkesin şaşkın bakışları arasında elektrik direğine doğru koşarak tırmanmaya başladı.

İlçe emniyet amiri,belediye zabıtalardan tarafa dönerek;

-Durum çok ciddi,başkana haber iletin elektriği kessinler,dedi.

-Lütfen Niyazi bey,ne olur in aşağıya.Ne istersen yerine getirmeye hazırız,dedi.

Niyazi bey gülererek elektrik direğine çıkmayı sürdürdü.Elektrik kesilmişti.Direğin tepesindeki tellerden tutunarak kollarını dinlendirdi.

Aşağıdaki kalabalığa dönerek seslendi:

-Arkadaşlar,şimdi uzay komuta merkeziyle irtibat kuruyorum,biraz sonra ay yolculuğuna başlayacağım...

Emniyet müdürü;

-Tamam Niyazi bey komuta merkezi mesajını aldı,hadi in aşağıya...

-Roket hareket etmek üzereyken araç terk edilmez ancak ay yüzeyine yumuşak iniş başladıktan sonra görev tamamlanacaktır,dedi Niyazi bey.

Emniyet müdürü sesini yükseltmeye başladı:

-İn diyorum sana..çabuk in aşağı.,bizi zor kullanmaya mecbur etme...!

Niyazi bey karşılık verdi:

-İnmiyorum,sıkıysa gel indir...

Komiser,ilçe emniyet müdürüne dönerek;

-Amirim,ilden takviye güç çağırılım mı?

-Hayır...ben hallederim...Bekçi Rıza babayı bana çağırın...

Telsizle, emektar bekçi Rıza babanın olay yerine intikal etmesini istediler.Çok geçmeden Rıza baba geldi.

-Vah vah vah Niyazi bey vah vah vah,yazık olmuş dedi sessizce.Sonra İki ellerini megafon gibi tutarak seslendi:

-Niyazi bey,oğlum in aşağıya.Bak düşeceksin,çocukların yetim kalacak.

Niyazi bey kahkahalarla gülererek:

-Nasa bana yüz bin lira para gönderdi. O paralarla çocuklarıma bir ev alacağım,elbise alacağım,okul masraflarını karşılayacağım.Bundan sonra rahat rahat geçineceğim.Yolculuk şimdi başlıyor....

Bekçi Rıza baba:

-Niyazi bey oğlum,beni iyi dinle...Komuta bende..Şu anda Ay'ın yörüngesinde on bin kilometre hızla dönüyorsun, biraz sonra seni Ay yüzeyine indireceğim...Her söylediğimi yerine getirirsen uçuşun başarıyla tamamlanacaktır...

-Anlaşıldı merkez,dedi Niyazi bey..

-Uzay aracı Örümceği aşağıya indirmeye başlıyorsun...

-Anlaşıldı kumanda merkezi...

-Örümcek sağ salim indi Niyazi bey,merdivenin basamaklarını kullanarak ay yüzeyine ayak basıyorsun...

Niyazi bey,demir direğin bağlantı demirlerini merdiven basamağı gibi kullanarak aşağıya inmek üzereyken,bekçi Rıza baba caddede izleyen halka seslenerek:

-Astronot Niyazi bey insanlık için en büyük adım olan tarihi adımını atıyor.Hep birlikte alkışlıyoruz.İnsanlık ve de uygarlık için hayırlı,uğurlu olsun...

Niyazi bey,alkışlar arasında yere iniyor.İki kollarını yana açıp,sağa sola yalpalayarak koşmaya başlıyor.

-Benim için küçük,insanlık için büyük bir adım... Böylece uzayın kapısını açmak bana nasip olmuştur arkadaşlar...

Halk coşkuyla alkışlıyor;

-Uzayın Fatihisi Niyazi bey sesleri caddeyi inletiyordu.

Bekçi Rıza baba Niyazi Beyi yanına çağırır:

-Gel Niyazi bey oğlum, vali bey adına sana ödölünü verelim...

Niyazi bey, bekçi Rıza babanın yanına gelir gelmez, kalabalığın arasından sıyrılan polisler Niyazi beyi kıs kıvrak yakalayarak , sağlık görevlilerinin getirdiği gömleği giydirdikten sonra beklemekte olan ambulansa bindirirler. Böylece memur Niyazi beyin İstanbul yolculuğu başlar. Aradan çok geçmeden ilçedeki üst düzey görevliler de aynı yürüyüşü birer hafta ara ile başlatırlar... 1971

ETÜT

Muhtar Recep dayı, seksenine merdiven dayamış,gözleri görme yeteneğini yarı yarıya yitirmiş,neredeyse sırtının kamburu çıkmış ayaklarının kendisini zor taşıdığı bir insandı.İleri yaşına rağmen köyüne hizmet edebilmek için elinden geleni yapmaya çalışıyordu.

Köyü,sarp kayalıkların çevrelediği derin bir vadinin tabanında kurulmuş,kalabalık bir köydü.Kaynağını köyün çevresindeki dağlardan alan Manastır deresi, Harıt köyünün güneyinde,değirmenler denilen yerde Yukarı Kürtün deresiyle birleşerek hırçın akan bir ırmağa dönüşüyordu... Sularında yüzen alabalıklar,zıplayarak küçük çağlayanları aştıktan sonra derenin kaynağını aldığı yöne doğru sanki göç ediyorlardı.Harşit Çayına kavuştuğu yerden itibaren alabalığa rastlamak mümkün değildi.

Değirmenlerden yukarıya, kayalıklar geçit vermiyordu.Sadece bir insanın geçebileceği kadar geçitlerden aşıldıktan sonra ince çizgi gibi kıvrılarak uzanan patika yollardan ulaşım sağlanabiliyordu.

Recep dayı köye yol yaptırmak için oldukça kararlıdır.Aylarca ile gidip gelerek validen köye yol yapılması için gerekli sözü almıştı.Bucak postanesine giderek tekrar valiliği arar.Kendisini ilgili birimlerle görüştürürler.Recep dayıya,o gün etüt yapmak üzere bir mühendis gönderileceğini söylerler.

Recep dayının sevinçten eli ayağı tutuşmuştur.Oğlu Hadi'yi yanına çağırır:

-Oğlum hadi,köye git,katırı al gel...

Hadi,sarkık bıyıklarının altından güler çaktırmadan.

-Babam gene kafayı yedi der,içinden.Babasının ak dediğine kara,kara dediğine de ak der.Babası da öyledir.

-Köyden yürüyerek geldin, dönüşte katıra mı bineceksin....

-Yok oğlum öyle değil.Akşam üzeri mühendis gelecek,mühendis beyi bindirerek köye götüreceğim...

Hadi,kendine has yürüyüşüyle yola koyulur.Babasının dediği saatlerde bucağa gelir.katırını,hayvan pazarının kurulduğu yere bağladıktan sonra babasını aramaya başlar nerede bulabileceğini iyi bildiği için hemen bucağın tek lokantasının önüne gelerek içeriye bakar.

Babası,mühendis beye yemek ısmarlamıştır.her ikisi de yemek yemektedirler.Hadi,kafasını kapıdan içeri sokarak kesik kesik öksürür.Babası görse bile görmemezlikten gelir.

-Herhalde görmedi beni,diye düşünür.

Birkaç kez daha geldiğini haber vermek için kafasını kapıdan içeriye doğru sokarak kesik kesik öksürür.Hadi'nin karnı çok acıktığı için yemeklerin kokusu adeta onu çılgına çevirmektedir.

Belki birazdan çağırır diye beklerken babası Hadi'nin geldiğinin farkına varamamıştır.

Bekle bekle yok...Bu duruma kızan Hadi:

Ben şimdi size sorarım diyerek,şapkasını kaşının üzerine çeker, hızla hayvan pazarına doğru yürür.Katırını bağladığı yerden çözerek binmesiyle,bucaktan ayrılması bir olur.

Recep dayı,mühendisle birlikte yemeklerini yedikten sonra dışarı çıkarlar.Çevreyi inceler,oğlu Had'iyi göremez.Her gördüğüne sorar:

-Bizim deli oğlanı gördünüz mü buralarda? Bazıları lokantanın kapısında beklerken gördüklerini,bazıları da katıra binerek gittiğini söylerler...

-Anlaşılan gene deliliği tuttu bizim oğlanın...Ben yarın kaymakam beye bir gideyim,bak seni nasıl Bakırköye göndereyim, diye kızgın kızgın söylenir...

-Mühendis bey oğlum bizimki katırı alıp gitmiş.Yavaş yavaş gidelim köye...

Mühendis:

-Üzülme Recep dayı,ben yürümeye alışkınım,daha fazla beklemeden çıkalım yola...

Biraz da erzak aldıktan sonra yola çıkarlar.Değirmenler'e geldiklerinde akşam vakti olmuş,vadini içine karanlık çökmeye başlamıştır.

Recep dayı:

-Mühendis bey oğlum,sen arkaya geç sırtımdaki ceketimden tut,yolu iyi bilirim karanlıkta da yürüyebiliriz.

Recep dayının gözleri,alacakaranlıkta bile zor görür.Bir süre gittikten sonra Recep dayının adımlarını boşluğa atmasıyla her ikisinin de uçuruma yuvarlanması bir olur.Uçurumun üzerinde bir süre baygın kaldıktan sonra acıdan inleyerek kendilerine gelirler.

Recep dayı inleyerek:

- Mühendis bey oğlum,etüt yapmaya buradan yukarıya başlayalım mı? Der.

Cebinden çıkardığı benzinli çakmağı yakarak çevreyi aydınlatır,uçurumdan ağaçlara tutunarak çıktıktan sonra yollarına devam ederler.Zorlu bir yolculuktan sonra gecenin ilerleyen saatlerinde köye ulaşırlar...

Eve gittiklerinde Hadi'yi evde bulamazlar.O'nu herkes severdi.Olağan üstü zekaya sahip,hazır cevaplı oluşu,olaylara mizahla karışık çözümler bulması tüm ilçe köylerinde bilinirdi.O'na Deli Hadi diyenler de olurdu.Aslında kaşlarını indirerek saf saf gülüşünün altında çok ince bir zekanın yattığını kimse anlayamazdı.Hangi köyde bir düğün olsa hemen haberini alır,ertesi gün orada hazır bulunurdu.Her gittiği yerde toplumda yaşanan çarpıklıkları hicvederek dramatize eder hem güldürür hem düşündürürdü.Hadi,yaşadığı dönemin Nasrettin Hocasıydı....

DAĞDAN DÜŞEN KAYA

“Dağdan yuvarlandı kayalarımız,
Gamınan yağruldu mayalarımız,
No’la taş doğraydı analarımız...”

.....
Türkülerimiz,her zaman türkü olmanın ötesinde birer yaşanmış öykünün özüdür.Dizelerinin her sözcüğünde tarifsiz bir hüznün yatar.Bu türkü sözleri, bu öykünün değil ama yine de bu öykü için yakıldığını düşünürsünüz.Anlatacağım öykünün yaşandığı zamandan yıllar öncesinde halk dediğimiz büyük usta bu hüznü türküyü yaktıdır.Belki de bir sevdanın hüznü gizlidir içinde... Varsın olsun...

Kepez köyü, bir dağın yamacında kurulmuş,yüksek kınalı kayaların çevrelediği bir dağ köyüdür.Ekilebilir toprağı yok denecek kadar azdır.Halkı demircilik yaparak geçimini sağlarken daha sonra demirci Tahir usta ile eniştesi Kamil usta demirciliğin farklı bir yönünü keşfederek el yapımı tabanca üretmeye başlarlar.

Aradan geçen uzun yıllardan sonra bu el sanatları tüm çevre köylere ve Karadeniz’e yayılır.El yapımı silah üretimi bir yandan halkın geçim kaynağını oluştururken bir yandan da birçok yörede tehlikeli,istenmeyen olayların yaşanmasına neden olur.Düğünlerde,bayramlarda,kaza sonucu insanlar vurularak yaşamlarını yitirirler.Bazı yörelerde küçük bir husumet gelecekte bile yangınının söndürülmesi çok zor olan olayların kaynağını oluşturur.

Kerim dayı Kepez köyünde yaşar.Demircilik yaparak çocuklarının geçimini sağlamaktadır.Kırsal yörenin doğası gereği hayvancılıkla uğraşma geleneğini sürdüren köyün en yoksul insanlarından kendince yaşamını sürdürmeye çalışan birisidir.

1971 yılının sonbaharı,dağlara kar düşmüştür.Uzaklardan görünen Erzurum ve Erzincan dağlarının ayazı köyün hemen yüksek kesimlerine çıkıldığında insanın yüzünü adeta kavurur.

Kerim dayı,dağda keçilerini otlattıktan sonra eve döndüğünde içlerinden bir tanesinin kaybolduğunun farkına varır...Elinde değneği,belinde çakar almaz silahı,yola çıkar.Öğlen saatlerine kadar dağda dolaşır durur.Kaybolan keçisini bulamaz.Tam o sırada tepenin önünden bir Jandarma devriyesinin çıktığını görür.Kaçmaya niyetlense de kaçmayı göze alamaz.Üzerini arayan jandarmalar silahına el koyarlar.

Jandarma uzman çavuş Erol Erdoğan,askerlerden birine seslenerek:

-Bu yaşlı amcağı biz köyden dönünceye kadar burada tut,geri dönüşte serbest bırakırız,der.

Köye gitmek için yollarına devam ederler.Bir süre sonra hakkında ihbar aldıkları silah kaçakçısı Sabri Kartal’ı yakalamak için köye inerler.

Köylülerden biri jandarmaları görür,şifreli olarak bütün köylüye duyurur:

-Çoban dağdan döndü.Herkes hayvanlarını alsın...

Köylüler şifreyi alır almaz bir telaştır başlar.Herkes imal etmekte olduğu silah taslaklarını,araç ve gereçlerini hızlı bir biçimde saklamak için köyün açığındaki ormanlık alana götürürler.

Jandarma devriyesi doğrudan Sabri Kartal’ın evine yönelir.Sabri Kartal,yolun başında karşılamak için beklemektedir:

-Hoş geldin kumandanım...Hayırdır inşallah...

Kumandan:

-Hakkında ihbar var Sabri Efendi.Arama yapacağız...

-Buyurun arayın kumandan...

Jandarmalar evi ve samanlığı ararlar.Herhangi bir silah bulunmadığına dair tutanak düzenlerler.

Sabri Kartal:

-Kumandanım,onca uzak yoldan geldiniz.Buyurun bir yemek yiyin,çayımızı için,der.

Dondurulmuş keçi kavurması ısıtılır,çay demlenir,kahvaltı türü atıştırmadan sonra geri dönmek üzere hazırlanırken,kumandan:

-Sanırım sizini köyden, keçisini arayan bir ihtiyarın silahını yakaladık....Sadece silahını alır, salıveririz.

-Kimdir bu çoban kumandanım?

-Adı ,Kerim Gülcü ;der demez Sabri Kartal’ın yüzünde tatlı bir tebessüm belirir...

-Tamam anladım kumandanım,ben de geleyim sizinle dağa kadar,ihtiyarla beraber döneriz,Bizim yabancımız değildir.

Jandarma devriyesiyle birlikte,Sabri Kartal,kardeşi Kara Hasan jandarmalarla birlikte yola çıkarlar.Dağa çıktıklarında Kerim dayıyı görürler:

Sabri kartal:

-Enişte geçmiş olsun,seni bıraktıracığım biraz sonra birlikte köye döneriz,der.

Sabri Kartal ile kardeşi Kara Hasan:

-Kumandanım müsaade var mı biz biraz aramızda görüşsek...

Kumandan izin verir:

Kara Hasan;

-Bak enişte şimdi seni serbest bıraktıracamız ancak kumandana beş bin lira vermemiz gerekir.Bu paraları sana borç olarak veriyorum diyerek eline sayar.Sonra tekrar elinden alır,ağabeyi Sabri Kartal ile kumandanın yanına giderek:

-Kumandanım,onca yol tepip geldiniz.Ayağınıza sağlık,diyerek elindeki para demetini uzatır:

Kumandan anlamlı anlamlı yüzüne bakar:

-Buyurun kumandanım,bir yemek yersiniz...

Erol Çavuş,parayı alır:

-Bak bir dahaki sefere seni kolay affetmem haberin olsun ha...

Kahkahalarla gülen Sabri Kartal:

-İyiliğini unutmam kumandanım.Ben haftaya Çarşamba günü karakola yanına özel olarak geleceğim...

-Her zaman kapımız açıktır.Gelin çayımı için, diyen Uzman Çavuş Erol Erdoğan:

-Şu çobanı da bırakıyorum,sadece silahını alıyorum.Alın götürün köye...

Üçü birlikte dağdan ayrılırlar.Kerim dayı olup biteni anlamakta zorluk çekmektedir.Büyük bir üzüntü içerisinde dizleri titreyerek zoraki bir yürüyüşten sonra köye iner.

Başından geçenleri anlatmak için ne söyleyeceğini bilememektedir. Dünyası başına yıkılmıştır.Beş bin lira bu.Kepez köyünde fakir birisi için büyük bir servettir.

Kara Hasan:

-Bak enişte,seni hapse girmekten kurtardık.Sen şimdi ağabeyimle benim denkleştirdiğim parayı bir hafta içerisinde bana teslim edeceksin tamam mı?

Kerim dayı söyleyecek söz bulamaz,sadece tamam anlamında başını sallar.

Olay aynı gün bütün köyde duyulur.Köylüler, bu işin içinde bir iş olduğunu hemen anlarlar.Sabri ile kardeşi Kara Hasan'ı çok iyi tanırlar:

"Bir çakallık olduğu belli diye söylenirler"

Köyden gücü yetenler üç beş yüz yardım ederler.Kerim dayı iki öküzü ile yeni aldığı tarlasını da satarak Kara Hasan ile ağabeyi Sabri Kartal'ın parasını öder.Olay henüz unutulmamıştır;köydeki konuşmalarda sık sık;"Bakin şu düzenbazın yaptıklarına,Allah'ın garibinin parasını yemek yakışır mıydı Sabri'ye.Bir de hoca olarak bilinir çevre köylerde,yazık yazık,çok ayıp etti..."

Kasım ayı ortalarına doğru şiddetli bir kar yağışı başlamıştı.Bir kaç gün süren kar yağışı yolu izi kapatmıştı.Yolların kapanması demek,yöredeki bütün köylüler için güvenli bir ortamın oluşması anlamını taşırdı.

Kar yağışının ardından, durmak bilmeyen sonbahar yağmurları devam etmişti.Yağan kar hızlı bir biçimde erimiş,toprak iyice suya doymuştu.Bu yüzden köyün hemen başındaki çatlamış olan büyük kayalar birbirlerine tutunamaz duruma gelmiş, kayma belirtilerini günler öncesinden göstermeye başlamıştı...

Kerim dayının ölen ilk eşinden olan oğlu Hamza,kendi evinin otuz metre ilerisindeydi.Köyde herkes gecenin birine kadar çalışıyorlardı.Hamza da çalışmasını bitirerek yatmadan önce eşi ve çocuklarıyla birlikte,içine kuru ekmek doğradığı elma hoşafını yerken,büyük bir gürültüyle gelen elli tonluk kaya parçası evin üzerine düşer.

Gün ağardığında evin önündeki demirci dükkanının damının üzerinde, dövünerek kendini yerden yere atan Kerim dayının feryatlarıyla uyanır köylüler.Hamza'nın evi yerle bir olmuş,kendisi,eşi,iki kız çocuğu ve bir de erkek çocuğu olmak üzere beş kişi enkaz altında kalmışlardı.Arama ve kurtarmaya gelenler çalışmalarına başladıklarında evin ön kısmındaki odada,beşikten ağlama sesini duydukları bebeği kurtarırlar.

Akşam saatlerine doğru,ilçe savcısı,jandarma komutanı uzman çavuş Erol Erdoğan'ın komutasındaki bir manga askerle köye gelirler.Uzman çavuş Hamza dayıyı görür görmez tanımıştır.daha önceden tanıdığı köylülerden birisine dönerek;

-Bunların babası şu yaşlı adam, bir ay önce dağda silahını yakaladığım ihtiyar değil mi? Diye sorar.

Köylü olayı hatırladığında sessiz bir öfkeyle:

-Kumandanım bırakmak için tam beş bin lirasını aldığın gariban adam,şimdi de başına bu olay geldi dağdan yuvarlanan kaya,ta bağrının ortasına düştü,diye söylendiğinde kumandan çok sinirlenmiştir.

-Ben onun parasını almadım ki.O parayı Sabri Kartal'dan aldım.

Köylü:

-Sabri Kartal,o paraları seni serbest bıraktırmak için ödedim diyerek,Kerim dayıdan aldı...O bizim köyün en zavallı,kimseye zararı dokunmayan,herkesle iyi geçinen bir insandır,der.

Kumandan öfkesini zor kontrol etmektedir...

-Ben sana sorarım Sabri efendi. Bakalım yaptıkların yanına kar kalacak mı? Diye söylenir.

Doktor,raporunu düzenler.Tutulan raporlar Savcının da onaylamasıyla resmiyet kazanır.Cenazeleri defnetme izni verildikten sonra köyden ayrılırlar...

"Dağdan yuvarlanan kaya,gerçekten de Kerim dayının bağrının ortasına düşmüştü"

Enkazın altından çıkan duvar takviminin üzerindeki son yaprak, 1 Aralık 1971 tarihini gösteriyordu.

Almanya'ya işçi olarak gitmek için kayıt yaptıran Hamza'nın, bir ay sonra sırasının geldiğini bildiren çağrı kağıdı köye ulaşmıştı...

Valilik,yaşanılan olaylardan sonra köyün başındaki kayaları incelemek üzere jeologlar gönderdi.Jeologlar yaptıkları incelemeler sonucunda,her an benzer yeni olayların yaşanabileceğini belirterek köyün başka bir yere nakledilmesini öneren raporunu düzenledi.

12 Eylül 1980 tarihinden sonra Kepez köyü başta olmak üzere,yöredeki köylerde hiç kimse kalmadı.Marmara bölgesindeki büyük illere göç ettiler.